

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön aprilis 2^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' b a j n o k.

Folmar gyenge sebbel tért vissza a' vagrami véres ütközetből. Mint fiatal bajnok harczolt hazájáért. Sokan estek-el barátjai közül oldala mellett, 's a' halált legirtóztatóbb színben tanulta megismerni. Reményei elenyésztek. Jelen és jövőndő egyiránt szorongatták őt. Sebje nem volt veszedelmes, de még is darab időre alkalmatlanná tette további szolgálatra. P... be utasított, hol őt orvosolni kell vala. A' kórház tömve volt; 's ez okból egyik polgárhoz nyert beszállító levelet. A' ház birtokosát éppen fiatal szeretett nőjének koporsója mellett találta.

A' vigasztalhatlan özvegy, hogy fájdalmában ne háboríttassék, új lakóját vendégfogadóba vitte. Folmar örömet távozott, mert a' koporsóban fekvő elhunynak tekintete mélyen megrázta őt, mivel annak igen nagy hasonlatossága volt Folmar hajdani testvéréhez Mariannához, ki éppen ma esztendeje az őt forrón ölelő familiája köréből örökre kiszakadt. Ő is ma esztendeje éppen így feküdt a' koporsóban; kezei a' dobogni végkép megszűnt szíven kúcsolva nyugodtak, 's egy friss bokréta feküdt a' holt keblen. Bátyját Józsefet leginkább szereté; 's midőn a' kérlelhetlen halál hideg karjait a' halványodó felett kitérte, megígérte a' haldokló, hogy neki még éltében egyszer megjelenend. — Irtózatosan tartotta-meg szavát. — Csakugyan halála évnapiján a' koporsóban nyugva egy idegennek hasonló képe által lépé-meg testvérét.

Folmar a' vendégfogadó hátulsó udvar-épületében kapott szobát: ablaka alatt zugott-el a' folyó, melly P...t keresztül vágja. Átellenben feküdt az apácza-klastrom. Az est setét volt, mint Folmar lelke; 's a' félhold a' szakadozott fellegek fátyola alól világított-ki néha-néha. A' kegyes szüzek tul a' folyón a' zsolozsma-órát énekelték. — Ekkor szíve kitört, 's az elhunytért a' testvéri szeretet legforróbb könnyeit hullatá.

Csak 11 óra felé feküdt-le szokása szerint óráját az ágya előtt levő székre tevén. Sokáig hallotta még ennek egyes perczegésit; végre elszunnyadt.

Alig alhatott egy órát, midőn félálmosan ábrázatját gyengén megérintetni érzi, 's e' titok-teljes szókat: „József te vagy-e?“ hallja.

Folmar felébred, 's egy pár nagy fekete szemekre esik pillantása. Akaratja ellen felkiálta. Ekkor egy fehér asszonyi termet lebeg hátra, ki fejével egészen reá hajlott volt; az ajtóban megáll, 's kezeit fájdalmasan kúcsolja az ég felé.

„Ki az?“ kiáltá Folmar tökéletesen felébredve. — Marianna állott az ajtóban. Amaz felszökik ágyából, a' széket órával együtt felfordítja, 's az esésben utána kap. Ezen pillanatban eltűnik a' lény, 's egész ház reng egy rémitő csattanástól. Sirhidegségű szél csap a' szobán keresztül. A' leesett óra épen maradt, 's tizenkettőre mutatott.

Folmar minden tagjában reszketett; kétszer volt már ágyúsáncz megvételen jelen, de ennyire még soha se reszketett. Most már tökéletesen eszén volt; de ezen jelenés neki rejtvény maradt. Hogy Marianna volt, azt a' leghszentebb meggyőződés esküjével erősítette, mert a' sugár-termetet, fekete fürtös hajat, fekete nagy szemet, domború mellet, az ég felé emelt teljes karokat jól látta; a' félhold halavány fénye az árnyek-ország vándornéját tisztán megvilágította előtte. Folmar ki akart utána menni, de az ajtó zárva volt! — Ekkor halandósága érzésében vissza süllyedt. Ő lelket akara megfogni. Most már borzadt a' küszöbön átlépni, ő — kinek a' halál olly sokféle színben jelent-meg. Jég-hidegség futá-el egész testét, 's a' velő szinte megfagyott csontjaiban.

Néhány óra kellett, míg tökéletesen magához jöhetett. Marianna, a' szeretett testvér, kezeit törve még mindig szemei előtt állott. Csak három óra után feküdt-le újra, 's könnyű álom zárta-be szemeit.

Midőn felébredett, már fényes nappal volt. Álomként lebegett előtte az egész történet. Most nyugodtabb vala. Marianna azon ígéretét, hogy neki életében még egyszer megjelenend, betöltötte. Folmar szívbéli buzgósággal imádkozott testvére lelkének nyugalomáért; az apácza-klastromból hangzott ünnepélyes harang-zugás emelte könnyörgését a' fellegekbe.

Sebjének kötése ez éjjel felszakadt, mit ő észre se véve csak most kezdett fájlalni. Egy seborvost hivatott, ki kérdezte, miért nem volna polgár-háznál szálva? Folmar elbeszélte tegnapi elszállítását a' halottas házhoz. Történetből ott is ezen sebész volt az orvos, 's a' fiatal megholt asszonyt jól ismervén sok szép tulajdonokat mondott róla. Szívére nézve is csakugyan hasonlított az Mariannához.

„'S valljon igazán meg van-e halva azon asszony?“ kérdé kétségeskedve Folmar; 's megrettent tudakozásán, midőn azt kiejtette.

„Hogy jó uraságod ezen csudálatos kérdéshez?“ viszonzá az elbámult seborvos.

„Láttam őt a' koporsóban — felelé Folmar — 's nekem úgy tetszett, mintha éppen semmi halott színe se lett volna, oly frisnek, oly elevennek látszott.“ — „Ah Istenem! — ő már meg van halva; kevés ideig szenvedett; 's azért nem változott-el“ felele a' sebész.

Folmar maga is alig sejtíté, mit akart kérdésével. A' seborvos még is figyelmes lön, 's kitetsző nyugtalansággal távozott-el.

Egy vidám gazdasszony mulatta Folmart dél előtt, kit ő a' honvédek által a' veszedelem napjaiban kiállott szenvedésekről tartott elbeszélések iránt mutatott részvételéért nagyon becsült, 's mindig akart a' mult éjnek rémletes történetéről beszélni, de a' vig szeszélyű asszonyka, ki nem örömet látszott a' lelkekkel foglalatzkodni, őt csak kinevette volna. Azért Folmar hallgatott.

A' város kellemes környéke foglalá-el dél után. Midőn az est szürkülni kezdé, újra szűk volt szíve körül. Talán Marianna ismét megjelen! gondolá magában. Ajtaját nem zárta-be; gyertyáját kioltotta, 's feltette magában, hogy nem alszik. Ébren akart maradni, és Mariannát várni.

A' félelmes óra, a' lelkek órája eltelt; nem hallott semmit. Künn a' klastrom-torony egyet ütött; Folmar nem látott semmit. A' természet azonban hatalmasabb volt az ő akaratjánál, — 's nem sokára csendesen elszunyadt; de majd felébredt, 's úgy tetszett, mintha nevét említeni hallotta volna. Az ágyban feküdt; szíve hallhatólag vert; vére forró hévvel szökött fejébe, 's ekkor újra hangzott: „József!“

Ez Marianna hangja volt. Egy gyenge sohajtás vala ezután a' szorongatott kebelből hallható. „Jézus Maria!“ nyögte végre a' láthatatlan Folmarnak setét szobájába. Most ismét csend lön, oly halál-csend, hogy Folmar tulajdon vér-ere ütését hallotta. „Marianna! — kiálta egy rettentő óra-percz múlva — hol vagy?“ Semmi felelet.

„Marianna, Marianna! vannak-e még kívánságid a' földön? — Marianna! — nincs-e nyugtod sirodban?“

Semmi hang.

„Jó Mariannám! szólj, csak egyetlen szót szólj. Jelenj bár minő alakban, mindenre el vagyok készülve.“

Csend, rémitő sircsend! —

Folmar felkelt, tovább nem maradhatta ágyában. Mint égő láva önté-el egész testét a' félelem. — Az ablakhoz lépett. Egy csónak koporsóval terhelve lebegett lefelé a' folyó hullámain. — Folmar megborzadt; a' hold kísérté a' halál-sajkát. Egyetlen ember ült hátul a' kormányon. Illy csendesen még nem látott senkit temettetni. A' keresztül vágott habok rémitő titkos halotti éneket mormogtak. Folmar kísérté szemeivel, míg csak lehetett, e' csudálatos jelenést; ekkor ellankadva lefeküdt ágyába, 's lassan lassan elaludt.

Reggel újra meglátogatta orvosa. Most a fiatal hölgy a kopor-sóban ismét eszébe jutott. A balgatag gondolat, hogy talán az volna oka éjjeli ijedelminek, ujan felébredt lelkében. „No's él-e?” kérdezte szorongó nyugtalansággal várva a feleletet.

„Uram, hogy jó ezen gondolatra? uraságod tegnap engem valóban figyelmetessé tett. — Én azonnal oda siettem, 's minden próbát megtettem a' tetsző halál ellen. De fájdalom, hasztalan, — ő meg van halva. Azonban férje, kivel vigyázatlanságból uraságod különös észrevételét közlöttem, most ugyan ázt találja, 's ezért a' temetést, minek ma kellett volna megtörténni, holnapra halasztatta, és minden pillanatban várja, hogy nője szemeit nyissa-fel. Ah de azok örökre bezáródtak!”

Folmar képzelő tehetsége felhevült. „Nem uram!” — kiálta örömmel — ő él, neki élni kell; így bizonyítják sejdítéseim! — Hogy hívják férjét kereszt nevén?”

„Józsefnek” felelé az orvos, ki Folmar szavaira alig hitt füleinek.

„Józsefnek? Nagy Isten! Józsefnek? Mindenre kérem el ne temessék ma az asszonyt, se holnap, se holnap után. Ő él, — Istenemre mondom, ő él!”

„Az orvos mosolyogva tapintá-meg! a' reménylőnek vér-erét. „Uram eszén van-e?”

„Mi a' kereszt-neve az asszonynak?”

„Therézia.”

„Therézia! ah azért nem felelt tehát, midőn Mariannát kiáltottam. E' szerint nem te vagy szeretett testvérem! — és még is az ő hangja! 's első éjjel egészen az ő termete! különös!”

„Édes ur! minő hasztalanságokat beszél kegyed?”

Folmar tűzbe jött. A' rejtvényt félig legalább felfejtette. Elbeszélé két rettentő éjszakájának történetét.

„Képzlődés! — kiálta az orvos — uraságodnak forró lázza van, gondolom. A' sajka ez éjjel a' kórházból jött. Ki nappal meghal, azt mi éjjel minden szembetűnés elkerüléséért egész csendességben a' folyón vitetjük-le, 's a' fővény-torlásokba temettetjük. Ez az egy, mit ön valósággal látott, és hallott; a' többi merő képzelődés. Szerencse, hogy erről még senkinek se szóllott uraságod; mert a' házat olly gyanússá tette volna, hogy egy utazó se mer vala többé ide szállani. Hagyja az én jó Lencznémet, és saját kedves testvérét nyugodni! mindketten meg vannak már halva, 's nem térnek soha többé vissza.” —

Folmar hallgatva rázta fejét. „Én nem vagyok gyermek — mondá komolyan — és soha lelkeket, kísérteteket, 's illy balgatagságokat nem hittem. Itt egy felsőbb lény van a' dologban. A' szent keresztire térden álva megeskünném, mi szerint én ébren láttam és

hallottam mindent. Ne temessék még el Lencznét; — fel fog világosodni vagy ez, vagy az én testvérem!“

„Mit uraságod szemeivel 's füleivel látott és hallott, azt én is tehetem az enyimekkel. Szabad lesz-e jövő éjjel uraságodnál maradnom? Illy nemű kalandokon örömet szeretek jelen lenni. Vagy én teszem az urat proselytává, vagy ön engemet. Ha szemfényvesztés van a' játékban, fogadom pisztolaim tisztába hozzák a' dolgot.“

Folmar félig meddig megegyezett. Azonban nem bánta volna, hogy legalább ez éjjel egyedül legyen. De megborzadt, ha csak az estére is gondolt. Pisztolt 's kardot hozni megengedé, de a' léleküzőnek becsületére is kelle fogadni, hogy azokat csak a' szükség esetében fogja használni; mert Mariannának, vagy az ifiú Lencznének árnyékát, ki őt most már nagyon érdekelte, gyilkoló fegyverrel üldözni, olly gondolat volt előtte, mit el nem viselhetett. *(Végz. köv.)*

Egy vonás Napoleon életéből.

Maria Louise császárné 's Napoleon hitese kevéssel születése előtt egy nyilvános mulató kertben sétálván megláta egy szép alakú egészséges asszonyt, kivel egy két szót váltván és iránta különös hajlandósággal vonatván őt felette szeretetre méltónak tartá. — A' cs. palotába vissza érvén azonnal közlé eme tett uj ismeretséget Napoleonnal, 's kijelenté egyszersmind ama forró ohajtását is, hogy, ha születése szerencsésen végbe menne, 's ő maga fejedelmi magzatját emlőjeivel táplálni elégtelen lenne, azon asszonyt felette szeretné dajkájának. — Születése után igen nagy fáradozás után lehele kifürkészni, hogy ezen asszony egy gazdag kereskedőnek nője, kit csupán a' császár nevében idézhettek-be a' palotába; hol őt az udvari orvos értesíté, hogy a' korona-herezeg dajkájának volna elválasztva, és ezen foglalatosságra őt maga a' császárné kérte-ki. Oda érvén Napoleon maga minden ékes szóllásával végre reá vette az asszonyt, hogy hajlott a' császár akaratjának teljesítésére, de fenntartá magának férje egyezését. Ez azonban megegyezni nem akart, 's ennél fogva jóvá hagyatott, hogy az asszony további kérdezősködés nélkül költött engedelemmel vigasztaltassék. A' kereskedő azonban hangosan panaszlá a' rajta elkövetett erőszakot, 's végre ön maga Napoleonhoz ment, és keservesen kikelt előtte feleségének erőszakos elragadtatásáért, kivel ő most nem is szólhatna. Napoleon eléggé iparkodott őt arról meggyőzni, hogy nem lenne káros, ha az ő és császárné akaratját e' részben teljesitené. Végre nem tudván a' felháborodott férjet lecsillapítani, felindulva így szóllítá-meg: „Hallja az ur! már, mint látom, az urnak meg vagyon örököse; — francia ország mint kegyednek is saját hazája ezt csak néhány nap előtt nyere; fiamnak,

francia ország koronahercegének java 's fenntartása minden jó Francziának szíven fekszik. De mivel az ur nem akarja nőjét teljesíteni engedni egy olly kötelességet, mellyet sok ezer jó francia asszony legnagyobb örömmel gyakorolna: tehát szavamat adom, ha fija meghalna, mitől az ég mentse az urat, és nője új örököszt szülne, a' császárné pedig olly egészséges leend, mint most az ur hölgye, tehát dajkája lesz kegyed magzatjának! — Ezen kívül pedig, mivel látom, hogy nőjében több haza-szeretet lángol, mint millyent az ur mutatott, 20.000 frank ajándékon felül évenként, míg élni fog, 1500 frankot fog tőlem huzni. — A' férj, kiben a' 20.000 frank az évi jövedelemen felül a' haza-szeretetet fölébreszté, végre megelégedését kijelenté, és kétségkívül csak azt fájalta, hogy illyes esetek élte történetei közt több ízben nem adják elő magokat. Udvar y Márton.

É L E T - T Ö R T É N E T.

H a l l e y.

Halley czimeres matematikus és csillagász volt, ki sz. Lenhárd egyházi megyében született Londonhoz közel 1656-ban. Ezen langeszű férjfiú már korán a' matematikai tanulmányoknak szentelte magát, de jelesül a' csillagászatnak, 's ezen belső ösztön által lett ő azon kor legjelesb astronomusainak egyike. Halley sz. Ilona szigetére ment 1676-ban, hogy ott a' déli hemisphaera álló csillagainak lajstromát készítse, hol is többek közt azon csillagzatot állitá-össze az addig ismeretlen csillagokból, mellyet ő Károly-tölgyfájának bérnált. Visszatértekor Angliába magister lartium lett Oxfordban 1678-ban, 's a' kir. társaság tagja. Nem sokára ezután illy czimű munkát bocsáta közre: „Catalogus stellarum australium“ 's ő tette figyelmesekké a' csillagászokat azon kézfogásokra, hogy t. i. az alsó planéták általmeneteleinek megvizsgálásából a' nap-egyenköztengely (parallaxe) meghatározására tethetni következtetést. Azon utazásakor, mellyet ő astronomiai tapasztalások végett tett olasz- 's franciaországba 1680- és 81-ben, vette Halley vizsgálat alá az akkorban megjelent 75—76 év-körfutású üstökös csillagot, melly ennél fogva Halley üstökösének neveztetett, 's melly üstökösnek hatodszori, avagy legközelebbi, megjelenése, látható levén már annak előtte is 1456. 1531. 1607. 1682. 1759-ben, az idén 1835-ben történik, 's pedig annak a' periheliumba megérkezete november 16-ikán leend, melly naptól kezdve ismét a' naptól távozik. Hasonló czélból küldetett ő 1698—1700-ban mint kormányhajók comendansa a' világ-tengerre, 's ez alkalommal felállitott theoriájára nézve a' mágnesső eltávozásáról nevezetes vizsgálatokat tett, melly után készíté Anglia csatornájáról rendkívüli pontossággal végzett tengerabrosztát. Leopold császár magához hívta ezen tudós férjfiút 1702-ben, hogy néhány kikötőnél jobbitást tegyen, mellyek az adriai tengernek fekszenek; de miután ezen vállalat bizonyos közbe jött akadályok végett füstbe ment, Triestbe utazott, hogy ott személyesen intézhesse-el a' várak nagyobbitása 's jobb karba helyeztetése iránt kezdett dolgait. Vissza térvén Britanniába, geometria tanítója lön Oxfordban 1703-ban, 's mint

ilyen fordítá által egy arab kézirat után a' bodlejani könyvtárból kölcsönzött Apollonios irományit „de sectione rationis“ latin nyelvre; a' két elvesztett könyvet pedig „de sectione spatii“ Pappos utmutatásai szerint kipótolván, ismét létre hozta. Ezen érintett munkát, mely 1706-ban jelent-meg Oxfordban, Apollonios hátra maradt irományinak kiadása követte 1710-ben a' teke-metszésekről. Halley 1719-ben Flamsteed helyében lett, kir. csillagász Greenwichben, mely hivatalt ő 18 évig viselte, míg végre 1742-ben kimult munkás élet-pályája 86-dik évében. — Ezen czimeres matematikus legfontosb értekezéseit az astronomiáról, physikáról, nautikáról 's tb. a' „Philos. transactions“ munkában lehetni. Irományai közt említésre méltók még: *Miscellanea curiosa*, angol nyelven írva 1708-ban, 's *Tabulae astronomicae*, melyek Londonban léptek világhosszra 1749-ben.

Novák Dániel.

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Test elállása torf-földben. Egyik legérdekesebb tulajdonsága a' torf-földnek (gyeptőzeg) az, hogy a' benne eltemetett testek sok év múlva is éppen megmaradnak. — 1747-ki júniusban valamely asszonynak teste ásatott-ki mintegy 6 lábnyi mélységű turfából Axholm szigetében. A' régies lábszíjak, melyek lábait övezték, bizonyoságot nyujtának róla, hogy a' holt test már több száz év óta volt itt eltemetve; 's még is se körmein se haján 's bőrén nem látszattak az enyészet jelei. — Irlandban Moira gróf jószágán ugyancsak torf-földből ástak-ki egy emberi holt testet, mely 1 lábnyira kavicsban és 11 lábnyi torfban feküdt. A' test tökéletesen vala felöltözve, 's ruhája, ugy látszott, egészen hajból volt készítve. Mielőtt t. i. ezen tartományban a' gyapjú meghonosodott volna, az emberek ruhájakat szőrből és hajakból készítették. Ugy látszik tehát, hogy ezen halott még ama korábbi századok embere, 's még is egészen romlatlan és friss. — A' philosophical transactionsban két holt test említettik, melyek Derbyshireben 1674-ben ástak-ki, 's 28 évvel és 9 hónappal később vizsgáltattak-meg. Ezeken a' test színe szép és természetes volt; húsok pedig puha mint az iménti elholtaké.

KÜLÖNFÉLE.

Valódi gazdagság. Egy zsidó, ki mindenkitől felette gazdagnak tartatott, és némi fejedelmi rendelés következtében egész vagyona feljegyzését előmutatni kényteték, 50.000 tallerről szőlő jegyzéket nyujta elő. A' fejedelem illy csekély pénzmennyiségen megütközve 's az előadás hitelességén kételkedve a' zsidót haragosan illy nyilatkozással feddé-meg: „Mivel nem egész vagyonát vallja-meg, következtethetni, hogy milly módon szerzé azt!“ — De ő erre így válaszolt: „Én egész éltemben ennél nagyobb summát a' szegényeknek nem adtam, 's így csak ez van biztosítva, a' többi pedig az idő-vész dühének van kitéve, 's a' fejedelem hatalmában áll.

Z. Leopoldina.

Hume munkái. Hume angol országi története leírása a' könyvárosoknak annyi pénzt hozott-be, hogy a' szerzőt, midőn ez meg-gazdagodva Skótziaába vissza vonulna, több levelekben tett leghasznosabb ajánlatokkal munkájának folytatására birni igyekeznének. — Eleinte

átalános kifejezésekkel menté magát Hume; de a' folyvásti unszolásra utóbb röviden és őszinte imígy felelt: „Ajánlásaitak se most se valaha négy igen jó okokból el nem fogadhatom: mert már igen vén, kövér, rest, és gazdag vagyok.“ M.

ABC sokszorozhatása. Bizonyos mathematicus kiszámolta, hogy az A. B. C. 24 betűjeit 620,448,401,733,239,360,000-szer lehet különféle kapcsolatban összerakni, 's hogy ezer millio esztendőben a' földnek valamennyi népei nem irhatnák-le ezen 24 betűnek illy nemű összeállittatását, ha bár mindegyik ember naponként 40 lapot írna is.

Nagy familiájú ember. Orosz országban jelenleg egy aggasztán él, neve Selikoff, kinek 128 törvényes 's törvénytelen gyermekei vannak; azonban még is kevesebb gyermekei voltak mint ama nevezetes Pichi-nek, ki 150-et nemzett. Diplomatikai küldetésében familiájának mindig negyed részét vitte magával, 's midőn Romába ment, azt hívék, hogy katona-kisérettel jön.

J E L E S M O N D Á S.

Haszonkeresés.

A' mit köz érzék táplál nép szívében,
Azt csalfa kény nem, égi gond szüli.
Hogy a' haszonles szentes szint adat
Sok rosz parancsnak, sorsunk hirdeti,
De az illy bitanglás ön csalásiban
Szoká ügyének sirját termeni.

Horváth Czyrill.

Első szerelem. Boldog érzés, te első szerelmünk bájló érzeménye! te élesztő szívirvány a' komor borulatok között! Milly kár, hogy korán tűnsz-el édes álmaiddal, reményeiddel, és családiddal eltűnk egéről.

Fáy.

Élet philosophiájából. Ész, igazság, 's a' törvény szentsége legfenségesb 's gyönyörűbb leányai az égnek és nagy természetnek. Vajha ezek menyei lényök megilletésével szerelem-tüzet gyujtanának a' földi lakók keblökben, 's ezzel bájolnák-meg egész éltöket.

Vizer István.

Az élet hasonló egy nagy orgonához, mellynek fuvója a' kor; a' benne levő levegő a' kor-szellem, 's ezen fuvót az ember ön maga nyomja; sipok a' különféle állapotok; hangjai igen különbözök; egész hangok a' szerencsétlenség, nyomorúság, és kétségbe esés; félhangok a' középszerűség, 's remény; negyed hangok a' szerencse 's valódi öröm; pedale a' megelégedés, de ez igen ritkán használtatik, ámbár nagy befolyása van a' hangok harmoniájára; játszó a' sors, melly mindig kóta nélkül játszik, 's a' legszörvényszerűbb fugákat, és szívepesztő cadentiákat veri.

Kapt. Gáll Or. Vácson.

S z á m r e j t v é n y.

Öt-re 's egyre tégy öt százat
Lesz belőle férjfi név;
Salamon királyunk ebben
Hitte legjobb emberét.
Éppen ilyen névvel is van
Egy mezőváros Somogyban.

P. Szőkedencsről.

Előbbi rejtvény: Tor, bor 's a' t.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urí utsza 612.